



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **T. J.**, zastoupeného JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 37, proti žalované **Masarykově univerzitě**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 617/9, o žalobě proti rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 25. 2. 2013, č.j. MU-PS/4092/2013/27582/PrF,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 25. 2. 2013, č.j. MU-PS/4092/2013/27582/PrF, a rozhodnutí děkanky Právnické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 31. 12. 2012, č.j. MU-PS/25364/2012/27582/PrF, zn. 72923/12/2012, **se zrušují a věc se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Dana Dvořáčka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím rektor Masarykovy univerzity (zastoupen prorektorem; dále též „rektor“) jednak potvrdil rozhodnutí děkanky Právnické fakulty

Masarykovy univerzity (dále též „děkanka“) ze dne 31. 12. 2012, č.j. MU-PS/25364/2012/27582/PrF, zn. 72923/12/2012, o vyměření poplatku za prodlouženou dobu studia v dalším studiu za dalších započatých šest měsíců studia, jednak zamítl žalobcovu žádost o prominutí nebo snížení tohoto poplatku.

[2] Z rozhodnutí děkanky plyne, že předmětný poplatek byl vyměřen za období od 28. 12. 2012 do 27. 6. 2013 ve výši 14 200 Kč. K vyměření došlo na základě údajů evidovaných v matrice studentů. Žalobce je absolventem čtyř řádně ukončených studijních programů. Nyní studuje v magisterském navazujícím studijním programu N6807 Veřejná správa (studijní obor Veřejná správa) na Právnické fakultě Masarykovy univerzity, a to od 28. 6. 2012, tedy ke dni 28. 12. 2012 celkem 183 dnů. Žalobce ovšem studoval též ve třech studijních programech, které ukončil jinak než řádně. Doby těchto studií ukončených jinak než řádně, tj. celkem 953 dnů, je nutno započítat do celkové doby aktuálního studia. Započitatelná odstudovaná doba ve všech studijních programech tedy ke dni 28. 12. 2012 činila 1 136 dnů a přesáhla tak standardní dobu studia v aktuálně studovaném studijním programu v délce dva roky o 406 dnů.

[3] Rektor v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že poplatek byl žalobci stanoven v souladu s § 58 odst. 3, 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, na základě správně zjištěných údajů v matrice studentů. Způsob určení výše poplatků za studium stanoví čl. 12 Přílohy č. 6 Statutu Masarykovy univerzity, ve znění účinném pro nyní projednávanou věc (dále též „Statut MU“). Konkrétní výše poplatků za studium je pak v souladu s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách a čl. 12 Přílohy č. 6 Statutu MU stanovována opatřením děkana po projednání v akademickém senátu do termínu pro podávání přihlášek ke studiu pro následující akademický rok. Statut MU byl včetně svých příloh registrován Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „ministerstvo školství“) jako souladný se zákony. Děkanka v odůvodnění rozhodnutí jasně uvedla okolnosti a doby relevantní pro výpočet vyměřeného poplatku. Závěrem rektor konstatoval, že žalobce v žádosti neuvedl žádné zřetele hodné skutečnosti, které by v daném případě mohly být důvodem pro prominutí nebo snížení stanovené částky poplatku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě poukázal na nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkanky i rektora. Z odůvodnění rozhodnutí děkanky není jasné, jakým způsobem byl poplatek stanoven, z jakých skutečností správní orgán vyšel, jak tyto skutečnosti zjistil a jaká na tyto skutečnosti aplikoval ustanovení právních předpisů a proč.

[5] Rektor pak v rozhodnutí konstatoval, že poplatek byl stanoven na základě správně zjištěných údajů v matrice studentů, neuvedl však, jak zjistil, že údaje v matrice jsou správné a jak při jejich zjišťování postupoval.

[6] Nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí spočívá v absenci jakéhokoli odůvodnění výše stanoveného poplatku. Žalobci byl stanoven poplatek ve výši 14 200 Kč, ovšem ani z jednoho odůvodnění rozhodnutí nelze seznat, jak byla tato částka získána. Tento nedostatek přitom

nelze zhojit tím, že by výše poplatku byla „notoricky známa“, neboť nic takového není pravda. Poplatky se mezi vysokými školami či jejich fakultami liší a v průběhu času se mění. Stejně tak nelze použít ani úvahu, že poplatek jasně a jednoznačně stanoví zákon.

[7] Ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách počítá pouze se spodní hranicí výše tohoto poplatku. Výše poplatku je tedy variabilní, což volá po pečlivém odůvodnění jeho konkrétní výše. Navíc Statut MU neobsahuje určení výše poplatků spojených se studiem vyměřovaných za prodlouženou dobu studia. Tím je aktuálnější potřeba důkladného odůvodnění, v němž správní orgán vysvětlí, jak se ke stanovenému poplatku dopracoval. K povinnosti vysokých škol odůvodňovat rozhodnutí o výši poplatků spojených se studiem žalobce odkázal judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalobce dále uvedl, že čl. 12 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu MU je v rozporu s § 58 odst. 3 a 6 zákona o vysokých školách. Podle statutu stanoví konkrétní výši poplatků pro příslušný akademický rok opatřením děkan. To však zákon o vysokých školách neumožňuje. Podle § 58 odst. 6 tohoto zákona musí být výše poplatku uvedena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Stanovení výše poplatku ve statutu veřejné vysoké školy přináší určité právní záruky, které opatření děkana nemá. V daném případě ovšem výši poplatku stanovila děkanka Právnické fakulty Masarykovy univerzity v rozhodnutí podle opatření, které sama vydala. Takový postup odporuje i rozhodovací praxi soudů (např. rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 87/2011-40).

[9] Postup žalované je zřetelným příkladem použití zakázané legislativní subdelegace. Zákon o vysokých školách svěřil určení výše, formy placení a splatnosti poplatků statutu, tedy vnitřnímu předpisu veřejné vysoké školy. Statut je základním vnitřním předpisem veřejné vysoké školy a jako takový podléhá schválení akademickým senátem a následné registraci ministerstvem školství. Statut žalované je tedy nezákonný v rozsahu, v němž předmětnou problematiku svěřil „opatření děkana“, což je přinejlepším vnitřní akt řízení, tedy nástroj nižší právní síly než vnitřní předpis univerzity.

[10] Svěření problematiky výše poplatků spojených se studiem statutu není pouhou formalitou. Jedná se o institucionální ochranu studentů před nekontrolovaným zvyšováním poplatkové zátěže jednostranným rozhodováním orgánů univerzity, v nichž nejsou studenti zastoupeni. Vzhledem k povinnému zastoupení studentů v akademickém senátu univerzity, který je orgánem schvalujícím statut, mají studenti přímou kontrolu nad jejich výší.

[11] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí rektora, jakož i rozhodnutí děkanky zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[12] Žalovaná ve vyjádření k žalobě zejména uvedla, že obě rozhodnutí obsahují odkaz na příslušná ustanovení zákona o vysokých školách a Statutu MU, na jejichž základě byl poplatek vyměřen. Matrika studentů, z níž žalovaná vycházela ohledně údajů o době žalobcova studia, je veřejným seznamem a svědčí jí presumpce správnosti. K údajům z matriky mají studenti přístup v informačním systému žalované. Dle čl. 7 přílohy č. 6 Statutu

MU mají studenti též povinnost upozornit na případné nesprávnosti v evidovaných údajích. Výše poplatků spojených se studiem je v souladu s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách zveřejňována na úředních deskách žalované. Jedná se tak o informace, které jsou studentům žalované trvale obecně dostupné a známé.

[13] Odůvodnění rozhodnutí děkanky obsahuje mimo jiné informaci o zdroji údajů o dobách studia, výčet studií ukončených jinak než řádně, konstatování, že dobu těchto řádně neukončených studií je nutno započítat do celkové doby aktuálního studia, počet dnů započitatelné doby studia, počet dnů, o kolik tato doba přesáhla standardní dobu studia v aktuálně studovaném studijním programu, a údaj o období, pro něž byl poplatek vyměřen.

[14] Výši poplatku určil akademický senát žalované v čl. 4 odst. 3 ve spojení s čl. 12 odst. 1 přílohy č. 6 Statutu MU. Znění statutu bylo schváleno ministerstvem školství, které tím dle § 36 odst. 3 zákona o vysokých školách potvrdilo, že statut je v souladu se zákonem. Postup žalované není právně nepřípustnou subdelegací pravotvorné pravomoci. Výše poplatku je ve statutu jasně vymezena dolní a horní hranicí. Děkan je povinen tyto hranice respektovat. Současně mu však toto řešení dává možnost přizpůsobit ve spolupráci s akademickým senátem fakulty konkrétní výši poplatku situaci na fakultě tak, aby poplatek co nejlépe plnil svou funkci motivovat studenty k uváženímu kvalitnímu studiu bez zbytečných průtahů.

[15] Zákon o vysokých školách neobsahuje přímý příkaz uvést konkrétní výši poplatků přímo ve statutu. Žalobcův výklad nerespektuje charakter poplatků, zejména jejich žádoucí proměnlivost. Tzv. normativní základ, od něhož se jejich výše odvozuje, se totiž každoročně mění. Žalobcova interpretace neodpovídá ani kontextu komplexní úpravy poplatků spojených se studiem v § 58 zákona o vysokých školách. Ze samotného znění § 58 odst. 6 téhož zákona je zcela zřejmé, že časově limitované zveřejnění výše poplatků je odděleno od způsobu určení výše, formy placení a splatnosti poplatků statutem. Žalobce sice v tomto ohledu argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 87/2011-40, tento je však předmětem kasačního přezkumu Nejvyššího správního soudu. Všechny případné výkladové pochybnosti navíc odstraňuje zveřejněné znění návrhu novely zákona o vysokých školách.

[16] S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce

[17] V replice k vyjádření žalované ze dne 26. 8. 2013 žalobce zejména uvedl, že v obou rozhodnutích chybí odůvodnění výše stanoveného poplatku, nelze dohledat, jak správní orgány dospěly k částce 14 200 Kč. Konkrétní výši poplatku neobsahují ani § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, ani čl. 6 odst. 1 přílohy č. 6 Statutu MU. Rozhodnutí rektora dále obsahuje obecnou informaci, že výše poplatků je stanovena „opatřením děkana“, ani toto opatření však není konkretizováno. Žalovaná též zaměnila otázky legality a legitimacy. Registrace Statutu MU ministerstvem školství, ani samotné jeho schválení akademickým senátem univerzity totiž o zákonnosti systému stanovení výše poplatku opatřením děkana neříkají ničeho. Nemůže obstát ani tvrzení žalovaného o určení výše poplatku stanovením její minimální a maximální hranice. Podle zákona má být ve statutu určena výše poplatků, nikoli jejich rozmezí. Ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách je přitom zcela

jednoznačné. Nepříléhavé jsou též argumenty žalované ohledně proměnlivosti poplatků v čase. Akademický senát univerzity zasedá pravidelně, navíc poplatky mohou být určeny např. násobkem určitého základu. Účelová je též úvaha žalované ohledně zamýšlené novely zákona o vysokých školách. Tato navíc obsahově potvrzuje názor žalobce.

[18] V podání ze dne 22. 10. 2013 pak žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37, který potvrdil jím uplatňovanou argumentaci.

V. Posouzení věci soudem

[19] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí rektora, jakož i předcházející rozhodnutí děkana včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[20] Žalobce v první řadě poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkanky a rektora. V této souvislosti je nutno uvést, že i na rozhodnutí veřejné vysoké školy o vyměření poplatku spojeného se studiem je zapotřebí aplikovat obecné zásady správního práva, konkrétně je třeba u rozhodnutí akcentovat požadavek na splnění zákonných náležitostí těchto rozhodnutí. Z rozhodnutí tak zejména musí být možné ověřit, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním veřejná vysoká škola dospěla, z jakých vycházela podkladů, jaké použila právní normy, a jakým způsobem subsumovala zjištěný skutkový stav pod příslušný předpis.

[21] Soud se v první řadě zabýval přezkoumatelností rozhodnutí děkanky, přičemž v tomto ohledu shledal nedostatky týkající se zejména jeho výrokové části. Zde je nutno zdůraznit, že výroková část představuje těžiště každého správního rozhodnutí, z jehož obsahu musí být jasné, srozumitelné a určité, jaká práva či povinnosti byly daným rozhodnutím založeny, neboť pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Nelze akceptovat možnost, že by absence náležitostí výrokové části byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.

[22] V daném případě výroková část rozhodnutí děkanky postrádá uvedení žalobcem aktuálně studovaného studijního programu a studijního oboru, u něhož byla překročena standardní doba studia. Vzhledem k tomu, že se jedná o údaj jednoznačně definující předmět rozhodnutí, je jeho uvedení až v odůvodnění rozhodnutí nutno hodnotit jako nedostatečné.

[23] Ve výrokové části rozhodnutí by též mělo být výslovně specifikováno období, za něž byl poplatek vyměřen. I tento údaj totiž určuje předmět rozhodnutí. V daném případě je explicitně uveden také až v odůvodnění rozhodnutí. Z výrokové části jej lze dovodit pouze nepřímou a navíc ne zcela jednoznačným způsobem, a to z kombinace údajů, že se jedná o poplatek „za dalších započatých šest měsíců studia“, přičemž povinnost k jeho placení žalobci vzniká dne 28. 12. 2012.

[24] Pokud jde o právní ustanovení, podle nichž bylo v dané věci rozhodnuto, rozhodně nelze rozsah jejich uvedení hodnotit jako vyčerpávající, z rozhodnutí je nicméně patrná alespoň skutečnost, že děkanka rozhodovala nejen podle zákona o vysokých školách, ale též podle Statutu MU, resp. dle jeho Přílohy č. 6. Podstatnou vadou ovšem je, že v celém rozhodnutí

nebylo specifikováno opatření děkanky, jímž byla dle čl. 12 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu MU stanovena konkrétní výše daného poplatku. Bez odkazu na aplikované opatření nelze z rozhodnutí nijak seznat, na základě čeho děkanka dospěla ke konečné výši vyměřeného poplatku. Na tomto závěru ničeho nemění skutečnost, že podle čl. 12 odst. 2 Přílohy č. 6 Statutu MU má být výše poplatků spojených se studiem stanovena děkankou zveřejněna na úředních deskách fakulty a rektorátu, resp. ani to, že předmětná informace je případně studentům dostupná v informačním systému univerzity. (Pozn. soudu: v této fázi se soud zabývá procesní stránkou věci, předmětné pochybení správnímu orgánu vytýká i přesto, že samotný způsob stanovení výše poplatků spojených se studiem opatřením děkana považuje za nezákonný – viz níže).

[25] Soud se naopak neztotožnil s námitkou žalobce, že z rozhodnutí děkanky není patrné, z jakých skutečností správní orgán vyšel a jak tyto skutečnosti zjistil. V odůvodnění rozhodnutí děkanka konstatovala, že poplatek byl vyměřen na základě údajů evidovaných v matrice studentů, a posléze podrobně rozepsala jak žalobcem řádně ukončené studijní programy, tak ty ukončené jinak než řádně, včetně aktuálně studovaného studijního programu. Uvedla též jednotlivé započitatelné odstudované doby a provedla porovnání jejich součtu se standardní dobou studia aktuálně studovaného studijního programu. Takto provedeným a sumarizovaným skutkovým zjištěním v zásadě nelze ničeho vytknout.

[26] Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rektora, nutno uvést, že ani v něm není nijak konkretizováno opatření děkanky, na jehož základě byl předmětný poplatek vyměřen. V tomto ohledu tedy rektor zcela neodpověděl na námitky uplatněné žalobcem v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkanky. Současně je pak nutno konstatovat, že ani na základě rozhodnutí rektora (tedy ani z jednoho rozhodnutí správních orgánů) není patrné, na základě čeho byl předmětný poplatek vyměřen v dané výši.

[27] Žalobce dále rektorovi vytýkal závěr, že poplatek byl žalobci vyměřen „na základě správně zjištěných údajů v matrice studentů“, neboť rektor neuvedl, jak zjistil, že údaje v matrice jsou správné a jak při jejich zjišťování postupoval. Tento žalobní bod je však veskrze akademický. Žalobce ani v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkanky, ani v řízení před soudem neuvedl, v čem je závěr rektora konkrétně nesprávný. Nebrojil-li sám žalobce proti skutkovým zjištěním správních orgánů opírajícím se o údaje uvedené v matrice studentů poukazem na konkrétní rozporná data, nelze správním orgánům vyčítat, že z této matriky vycházely a považovaly tam uvedená data za správná.

[28] Dále se soud zabýval hmotněprávním meritem věci, totiž otázkou, zda byla samotná výše poplatku za prodlouženou dobu studia v dalším studiu stanovena zákonným způsobem.

[29] Žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí děkanky a rektora v tom, že Statut MU nestanoví přesnou výši poplatků spojených se studiem, nýbrž určuje pouze rozsah, v jehož rámci děkan opatřením stanoví konkrétní výši poplatků pro příslušný akademický rok. Žalovaná trvala na tom, že při stanovení výše předmětného poplatku (i obecně všech poplatků spojených se studiem) dodržela podmínky stanovené zákonem o vysokých školách.

[30] Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl odchýlit od podrobně odůvodněných závěrů uvedených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As

41/2013-37, publ. pod č. 2917/2013 Sb. NSS, a ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 23/2013-63 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Řečeno formou tzv. právní věty, ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách požaduje, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Nepostačuje proto pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán (zde děkan fakulty). Argumentace Nejvyššího správního soudu je vzhledem k totožnému právnímu základu a obdobným skutkovým okolnostem plně aplikovatelná i v nyní projednávané věci, pročez zdejší soud pro stručnost výslovně odkazuje zejména na příslušné pasáže odůvodnění rozsudků kasačního soudu.

[31] Stejně jako v již dříve rozhodovaných věcech nebyla ani v právě souzeném případě výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve Statutu MU. Podle čl. 12 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu MU konkrétní výši těchto poplatků pro příslušný akademický rok stanovoval opatřením děkan po projednání v akademickém senátu fakulty. Článek 4 odst. 3 ve spojení s čl. 6 odst. 2 téže přílohy Statutu MU pak stanovil pouze meze, v nichž se děkan mohl při stanovení konkrétní výše poplatku za prodlouženou dobu studia v dalším studiu pohybovat. Takový způsob stanovení výše předmětného poplatku je však nezákonný.

[32] Vnitřní předpisy veřejné vysoké školy nemohou stanovit pravidla v rozporu se zákonem. Předpokládá-li zákon, že určitá otázka bude upravena v konkrétním vnitřním předpisu, nemůže si veřejná vysoká škola pro tuto úpravu svévolně zvolit jinou formu vnitřního předpisu či dokonce akt, který ani povahu vnitřního předpisu nemá. Na základě vnitřních předpisů a jiných aktů veřejné vysoké školy, které jsou v rozporu s těmito obecnými postuláty, nemohou být ukládána práva a povinnosti adresátům veřejnosprávního působení veřejné vysoké školy. K tomu ovšem v daném případě došlo.

[33] Článek 12 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu MU, stejně jako všechna opatření děkanky vydaná na jeho základě, jsou v části týkající se výše poplatků spojených se studiem v rozporu s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách. Žalobci tudíž nemohl být na jejich základě vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia v dalším studiu. Jinak řečeno, nebyla-li konkrétní výše poplatku spojeného se studiem stanovena ve Statutu MU tak, jak požadoval zákon o vysokých školách, nemohla žalovaná takový poplatek vůbec vyměřovat.

[34] V této souvislosti nutno zdůraznit, že nesoulad vnitřního předpisu veřejné vysoké školy se zákonem nemůže být zhojen tím, že ministerstvo školství takový vnitřní předpis registruje dle § 36 odst. 2 zákona o vysokých školách. Na závěr o nezákonnosti nyní posuzovaného rozhodnutí o vyměření předmětného poplatku pak nemůže mít vliv ani dlouhodobá (avšak nezákonná) správní praxe žalované v dané oblasti.

VI. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí rektora, jakož i rozhodnutí děkanky nezákonnými. Proto je zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[37] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalované ze dne 7. 5. 2013) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč, a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalované byla přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. června 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu